

LBRIS

We know
books

**UN
PLAN
IMPER
FECT**

NATHAN OATES

Traducere din limba engleză și note de
RALUCA LEFTER

ARMADA

1
Ianuarie 2018

Incă mai era timp să se întoarcă și să plece, să dea impresia că nici măcar nu venise. Tabela care afișa cursele, instalată pe un stâlp de lângă zona de ridicare a bagajelor, arăta că zborul de New York sosise. Poarta 3. În orice moment, pasagerii urmau să coboare scările rulante din fața lui. Dar, în clipa asta, putea să plece. Să scape înainte ca nepotul lui să-l vadă. Să inventeze o scuză pe care să i-o servească lui Molly: zborul a fost anulat; nu, nu răspundea la telefon. Ciudat, nu? În fine, poate o veni mâine. Doar că, nu, nu prea avea cum. La urma urmei, el era tutorele băiatului și ar fi fost dibuit. Ori băiatul putea găsi singur drumul spre casa lor, iar asta ar fi fost mai rău, pentru că atunci și-ar fi dat seama cât de mult se temea Gil de el. Cât îl ura. Clar asta era o gândire greșită. Trebuia să înceteze să mai gândească așa. Dar nu putea.

O mulțime dezlânată cobora scările rulante, grăbită să traverseze terminalul aproape gol către punctele de recuperare a bagajelor. Era deja prea târziu. Uite-l pe Matthew: îmbrăcat cu o canadiană neagră, căptușită cu puf, dar prea subțire pentru vremea din Vermont, peste o cămașă de un alb contrastant; cu părul într-o dezordine aranjată; cu un zâmbet vanitos, abia schițat printr-o bine-cunoscută răsfrângere a buzelor, la vederea căruia Gil a simțit brusc cum i se ridică un val de aversiune până în gât. Știa că băiatul avea să arate diferit după atâta timp, dar nu era pregătit pentru asta. Cândva un puști sfrijit, acum avea peste un metru optzeci. Matthew a ocolit un bătrân care se trudea cu o haină și o geantă cu roțile. Pe față i se citea o enervare plictisită, de parcă făcea asta mereu, un tânăr om de afaceri, trimis de la oraș să verifice o investiție cu șanse mici de reușită.

Gil i-a făcut semn cu mâna și, în gestul abia schițat al lui Matthew – înclinarea capului în semn de recunoaștere, a recunoscut-o pe sora lui. Sharon. Care era moartă. Care îi lăsase pe cap chestia asta. Pe fiu-său.

— Hei, bună, bine-ai venit, a spus Gil cu brațele deschise, însă băiatul a făcut un pas înapoi, de parcă nu recunoștea gestul ăsta și nici pe omul din spatele lui. Cum a fost zborul?

— Zborul? a întrebat Matthew, încruntându-se la ghișeele pentru formalitățile de check-in, ascunse în întuneric, la birourile goale de închirieri auto, la zăpada care sufla în rafale pe asfaltul de afară, la unchiul lui cu aer nătâng, îmbrăcat cu geaca lui groasă, neagră și cizmele de iarnă butucănoase. Cred că a fost ca majoritatea zborurilor. Bine, în sensul că nu îmi amintesc nimic despre el.

— Grozav, a spus Gil. Bagaje ai?

A arătat cu degetul spre mulțimea care privea cu înfrigurare la banda transportoare gri încremenită.

— Nu. Totu-i rezolvat, a zis Matthew, trăgându-și cureaua genții peste umăr.

Poate că era cazul ca Gil să se ofere să i-o care? Dar geanta era mică și ușor de manevrat, ca și cum băiatul s-ar fi aflat aici doar pentru un weekend. Matthew i-a aruncat o privire indiferentă, știind că trebuie să aștepte să i se arate drumul, deși dinamica prin care îi era subordonat acestei persoane era în mod clar o eroare judiciară, având în vedere adevăratul lor statut. Ori asta, ori Gil era pur și simplu un mare dobitoc. Poate că Matthew era reținut pentru că se simțea stânjenit: venise să locuiască cu unchiul lui pe care nu-l mai văzuse de ani buni. Asta ar putea explica zâmbetul ușor constipat. El se aștepta ca Gil, adultul, să preia inițiativa. Ceea ce era și cazul să facă.

— Am parcat acolo, în parcare de scurtă durată, a spus Gil.

S-a întors apoi spre ușile de sticlă care le reflectau siluetele – cețoase și frânte de zăpada adunată lângă trotuar, de străfulgerările farurilor în trecere –, o imagine care ar fi putut reflecta o situație clasică din New York. Un om al străzii (Gil), care cerșea de la un tânăr bancher agasat (Matthew).

— Nu te închei la haină? E destul de frig, a continuat Gil, trăgându-și fermoarul.

— Cred c-am să supraviețuiesc, a răspuns Matthew, în timp ce ușile glisante alunecau în lături, iar aerul înghețat năvălea înăuntrul terminalului.

În timp ce aștepta ca un taxi să depășească trecerea de pietoni, imaginea surorii lui i s-a arătat încă o dată lui Gil. Băiatul avea profilul lui Sharon, pomeții ei înalți, înroșiți acum de frig, ochii ei albaștri cenușii. Îi plăcea sau nu, Matthew făcea parte din familie, era singurul lui nepot, așa că ar fi trebuit să încerce să vadă ceea ce probabil vedea acum băiatul: un SUV brăzdat de dâre de sare, parcat lângă bordură, zona de taxiuri goală, o singură mașină de poliție parcată vizavi, din care se prelingea un șuvoi de gaze de eșapament, cu luminile amplificate de gerul tăios care pătrundea prin haina subțire. Un aeroport de provincie din nordul înghețat și depopulat, unde fusese trimis să trăiască printre străini.

Așadar, o dăduse în bară cu felul în care îl întâmpinase. Dar se putea descurca mai bine de-aici încolo. Toți, Molly, fetele, toți puteau să-l facă pe puștiul ăsta să se simtă binevenit după tot ceea ce suferise. Numai că Gil nu a putut să nu bage de seamă, în timp ce-i arăta mașina, că Matthew nu părea deloc afectat. Enervat, da. Deranjat. Dar nu trist. Nici distrus, așa cum ar fi fost orice copil după pierderea ambilor părinți cu două săptămâni în urmă.

Un accident pe 6th Avenue. Mașina lor sport fusese făcută aproape una cu pământul de un camion de livrări furat. Șoferul fugise de la locul faptei, coborând la metrou. În acel moment, Matthew rămăsese orfan, deși la limită. Avea șaptesprezece ani. Adult după toate aparențele. Doar că nu și după lege, motiv pentru care se afla aici, în Vermont, cel puțin până când urma să împlinescă optsprezece ani, la vară, după care, câteva săptămâni mai târziu, avea să plece la facultate.

Gil, Molly și fetele lor zburaseră la New York pentru înmormântarea celor doi și pentru a face aranjamentele necesare ca Matthew să ajungă în grija lor. Stătuseră în apartamentul lui Sharon din Upper East Side – decembrie în New York, în sufragerie era un brad uriaș de Crăciun și, în mod evident, o echipă de profesioniști îl ornase cu fulgi argintii de zăpadă și globuri delicate din sticlă –, dar, spre surprinderea lor, Matthew nu era acolo, nici când au ajuns ei, nici mai târziu. Avocatul familiei le-a explicat că Matthew locuia la niște prieteni, pentru că așa se simțea cel

mai bine în această perioadă dificilă. Același avocat îi sunase după accidentul lui Sharon pentru a-i informa că, potrivit testamentului, ei erau acum tutorii lui Matthew. Înainte ca Gil și Molly să aibă copii, pe vremea când locuiau în Brooklyn, Sharon îi întrebase dacă vor să fie nașii băiatului. Luaseră parte la botezul de la biserica Trinity de lângă Wall Street, îl ținuseră în brațe pe bebelușul care scâncea, însă, după ruptura aproape completă dintre familii, Gil bănuise că sora lui va numi pe altcineva, un prieten din lumea ei, sau poate pe părinții lui Niles, care se retrăseseră la Edinburgh, în Scoția. Se pare că nu. Fie că a fost o scăpare, ceva la care sora lui nu s-a mai gândit odată ce Matthew crescuse, fie că era o încercare de a păstra o legătură familială, Gil habar n-avea. Molly era sigură că ultima variantă era mai probabilă. Oameni ca Niles și Sharon, cu bani și avere considerabilă, nu făceau un testament pe care mai apoi să-l lase la voia întâmplării. Dacă avea dreptate – și bineînțeles că avea –, chiar și după toată dușmănia și amărăciunea din ultimii șase ani, Sharon le încredințase singurul ei copil.

Presupuseseră că Matthew urma să participe la înmormântare, unde fusese ticsit de lume de la școala privată a băiatului și de la banca de investiții a lui Niles. Bărbații – înalți, cu părul tuns scurt cu grijă pentru a-și masca chelia, sau cu frizuri scump întreținute, prea puțin potrivite pentru vârsta lor – îi strângeau mâna cu rigiditate, cu capetele trase pe spate, ca și cum și-ar fi amintit un amănunt neplăcut pe care Niles li-l spusese despre cumnatul său. Scriitor, nu-i așa? Profesor? Nu locuiau în pădure? În Maine?

Vermont, rectificase el, iar ei... dăduseră din cap ca pentru a arăta că nu era nicio diferență. Nu stătea în New York. Nu se ocupa de afaceri. Așadar, nu făcea parte din lumea adevărată. Soțiile lor aveau siluete sculptate și înfricoșător de astenice, cu fețele întinse și injectate de atâtea ori, că nu aveau cum să mai poată zâmbi vreodată cu adevărat.

Gil disprețuise lumea surorii sale, dar știa că asta era într-o oarecare măsură gelozie. Sigur, erau diavoli fără suflet, dar aveau milioane de dolari, apartamente enorme în centrul orașului și case de vacanță somptuoase. Bărbații erau niște vrăjitori în ale matematicii care se apucaseră de speculații valutare și de manipulări de piețe în loc de, să zicem, astronomie sau medicină. Femeile aveau masterate și doctorate în diverse domenii, dar puține dintre ele profesau. În percepția celor

din mediul în care trăiau, făcuseră alegerea corectă renunțând la carierele lor pentru luxul mai ușor de accesat, disponibil prin intermediul unui soț puternic în sistemul misogin, ce le asigura o existență în care miliardele de dolari curgeau gârlă. Gil își spunea că nu-și dorește nimic de genul ăsta. Nu că i s-ar fi propus vreodată: lumea finanțelor, după câte se vedea, nu dădea iama să recruteze scriitori de ficțiune, analfabeți în ale matematicii. Prin urmare, era în deplină siguranță.

Când slujba era pe cale să înceapă, a întrebat o femeie al cărei fiu era coleg de clasă cu Matthew dacă știe unde este băiatul.

— O, nu cred că Matthew o să ajungă astăzi, a spus femeia cu poameții dăltuiți ca niște lame de cuțit.

Astăzi. Ca și cum asta era o parte din programul zilnic, din antrenamentul la fotbal sau piesa de teatru de la școală.

— Nu am apucat să-l vedem încă. E bine? Credeam că o să vină, a spus Gil, conștient de cât de penibil părea.

— Dar n-aveți numărul lui de telefon? a întrebat femeia, circumspectă, ca și cum nu-i venea să creadă cât de jos pe scara evoluției era de fapt această „persoană“.

— I-am lăsat mesaje, bineînțeles, a spus Gil.

Dar ea se întorsese deja, cu brațele întinse, să îmbrățișeze o femeie care pesemne că era turnată în aceeași matriță de aur.

Aceste femei îl protejau pe Matthew, ferindu-l de Gil și Molly. Și de ce nu ar fi făcut-o? Mai mult ca sigur știa mai multe despre băiat decât știa el. De fapt, el nu știa aproape nimic, în afară de ceea ce se putea desluși din scrisorile trimise anual de sărbători de sora lui. Chiar și atunci când lucrurile stăteau cel mai prost între ei, el le citea. Erau ultima lui legătură cu spiritul ei, și întotdeauna identificase în ele frânturi din tenacitatea tinereii și sarcasticeii Sharon. Acea Sharon de demult, cea din copilăria lui, dispăruse, absorbită în această nouă viață de soție bogată pe care Gil nu o putea înțelege. Pe care nu încercase niciodată să o înțeleagă cu adevărat.

A scos mașina de la locul de parcare și a plătit ora de staționare la ghișeu, fiind sigur că Matthew a observat hârtia de un dolar pe care Gil i-o înmânase funcționarului înfofolit și cu gluga pe cap din gheretă. Nu doisprezece, sau optsprezece, sau oricât ar fi costat în New York. Erau aici, în Cucuieți. Printre barbarii care habar n-aveau cum funcționează chestia asta cu banii.

— Ți-e foame? a întrebat Gil. Molly face lasagna.

— Sigur, a zis Matthew scuturând din cap ca și cum era cea mai tâmpită întrebare pe care o auzise vreodată. Tuturor le place lasagna, nu-i așa?

Gil nu a știut cum să răspundă, așa că a pufnit prostește, de parcă ar fi fost o glumă, o replică ingenioasă.

De obicei o lua pe drumurile ocolitoare ca să iasă din Burlington, dar autostrada I-89 era mai rapidă. Apoi, în timp ce vira pe banda de intrare pe autostradă, s-a gândit că șoseaua, cu camioanele și traficul de aici, i-ar putea aminti lui Matthew de moartea părinților lui, numai că băiatul continua să rânjească disprețuitor – ba nu, poate era doar expresia lui normală –, văzând minimallurile tipic nordice, înșirate de-a lungul străzii și blocurile suburbane, năpădite de gheață și zăpadă.

— E grozav că o să-ți poți termina liceul de aici, a spus Gil.

— Presupun că da, a răspuns Matthew, cu fața întoarsă către fereastră.

A ridicat două degete și a atins geamul, formând rotocoale de abur în jurul lor.

Directorul de la Herbert, școala privată din Manhattan a băiatului, îi explicase la telefon cu o săptămână în urmă că Matthew își va termina restul activităților școlare prin intermediul schimbului de e-mailuri cu profesorii lui. Matthew era, spusese directorul într-o engleză sofisticată, *sensibil* avansat la toate materiile, așa că nu ar fi fost nicio problemă, în aceste circumstanțe tragice. Există, de asemenea, posibilitatea ca Matthew să urmeze un curs sau două la Essex College, unde preda Gil. Directorul avea să se intereseze de această posibilitate.

Apoi l-a auzit pe Matthew, fără să-i fi pus nicio întrebare:

— Ultimul an e un fel de glumă la Herbert. Mi-aș fi rupt spinarea la orele de etică și yoga, așa că n-o să-mi lipsească prea mult.

— Atunci e bine, a spus Gil.

— Am făcut un curs la Columbia în toamnă. Aproape că mă pot considera absolut.

— Atunci o să te ducem înapoi pentru absolvire, dacă vrei, a spus Gil repede.

Matthew a tresărit de parcă ar fi străbătut un gang duhnd de miasma de urină.

— O, nu, mulțumesc. N-o să fie nevoie.

— M-am gândit că poate...

— Da, știu. Îmi dau seama și sunt recunoscător. Dar mi-e bine așa. De fapt, e plăcut să scap de acolo. Școala aia e vâgăună sufocantă.

Gil și-a luat pentru o clipă privirea de la șoseaua viscolită, dar Matthew părea sincer. Poate că era adevărat. Poate că ura New Yorkul. Poate că era un tânăr nefericit, și nu nemernicul alintat pe care îl bănuia Gil.

— Și toate astea sunt destul de mișto, a adăugat Matthew, arătând peisajul, munții de un albastru intens în rămășițele de lumină ale zilei. Nu prea ai cum să te sufoci aici, nu?

— Ai fi surprins, a spus Gil. Stai să vezi când o să ningă. Și-apoi să ningă iar.

— Da, mă rog, vreau să spun că înțeleg pe bune de ce ai plecat din New York, a replicat Matthew, deși de-acum șoseaua se întindea în fața lor și nu mai era nimic altceva de văzut decât zăpada mocirloasă de pe marginea autostrăzii, iar mai în depărtare, copaci dezgoliți și câmpuri bolovănoase înghețate.

— Dacă-ai să rezști până în luna mai, o să merite efortul, a zis Gil, cu o umbră de vinovăție.

Matthew nu venise nici măcar o dată aici să îi viziteze. Ei nu-l invitaseră niciodată. Deși poate că – nu, mai mult ca sigur – băiatul fusese în Vermont. Cele mai multe dintre familiile de la școala lui de elită aveau case la țară: în Hamptons, Hudson Valley, poate Stowe, sau Killington. De ce să nu-l întrebe pur și simplu? Dar asta putea să-i amintească de distanța și nepăsarea care interveniseră între familii. Poate că Matthew nu ar fi luat-o în felul ăsta, dar Gil așa ar fi privit lucrurile. Iar el voia să fie mai presus de toată tărășenia asta.

— Sunt convins, a spus într-un târziu Matthew, după o pauză atât de lungă, încât Gil aproape că uitase la ce se referea. *La vară. La vremea când Vermont era un loc frumos. Bineînțeles.*

În scurt timp urmau să ajungă acasă. Molly va fi acolo ca să preia controlul. N-o să dureze la nesfârșit tensiunea asta stânjenitoare cu băiatul. Abia sosise. Cu timpul, totul avea să devină mai simplu. Și mai bine. Toate aveau să se aranjeze în curând.

Gil își iubea foarte mult casa, o iubise de când o văzuse prima dată, atunci când venise de la New York cu doisprezece ani în urmă. Cu acoperișul ei negru și abrupt și cu anexa joasă, lipită de clădirea originală a fermei, care se deschidea spre o terasă la marginea unui câmp, era genul de loc la care visase când încerca s-o convingă pe Molly să părăsească orașul. Folosind moștenirea pe care o primise după moartea mamei lui, au pus destui bani deoparte, astfel încât să nu mai aibă nevoie de slujbe cu normă întreagă, cel puțin nu la început. În Vermont viața era scumpă, dar nu se compara cu New Yorkul. În ciuda faptului că se îndatoraseră din nou, aproape imediat, că acoperișul trebuia reparat, iar taxele locale crescuseră, reușiseră să se stabilească acolo. În acel prim an, el obținuse câteva cursuri ca asistent universitar la Essex, pe care le transformase, după alți câțiva ani și după publicarea celui de-al doilea roman al său, într-un post de lector și, în cele din urmă, într-un post permanent, încununat cu o titularizare. O duceau destul de greu, ca toată lumea, dar pământul ăsta era al lor, iar casa asta frumoasă era a lor.

Bineînțeles, mai existau și momente în care se plângea – în timp ce conducea noaptea prin viscol, sau când autostrada era acoperită de polei, sau când vânătorii se rățăceau pe versant –, dar... asta era ceva normal. Nu-i ca și cum ar trebui să iubești locul în care trăiești în toate aspectele sale. Celor mai mulți oameni, din câte știa el, nu le plăcea aproape nimic la locul în care trăiau, în afară de faptul că le era familiar.

Pietrișul înghețat de pe aleea din fața casei a trosnit sub anvelope când Gil a luat virajul prin deschiderea din zidul de piatră. Matthew

privea în gol către copaci – copacii lui Gil, acum – așa cum făcuse tot drumul, de când ieșiseră de pe autostradă. Din cauza emoțiilor, cu siguranță. Asta explica expresia lui absentă. Nu pentru că nu era impresionat.

Ușa de la intrare s-a deschis, o revărsare de lumină caldă, palidă pe aleea înghețată, iar Molly, îmbrăcată într-o pereche de jeanși negri și o cămașă lungă din denim, s-a grăbit să coboare treptele de piatră albăstruie și apoi să urce înspre mașină pentru a-l îmbrățișa pe Matthew. Fusesse la fel de îngrijorată de sosirea lui Matthew ca și Gil, dar își ascundea bine neliniștea, cuprinzându-l pe băiat în brațe. Ca și cum l-ar fi iubit. Ca și cum nu și-ar fi dorit nimic mai mult decât să aibă grijă de el de-atunci încolo. Fetele, Ingrid și Chloe, se opriseră pe trepte, schițând din cap saluturi timide.

Ce vedea băiatul în căminul ăsta asta pe care Gil și Molly îl iubeau atât de mult, în locul ăsta în care el se trezea în fiecare dimineață simțindu-se norocos: să aibă o astfel de casă, o asemenea soție, două fiice inteligente și tenace? Gil știa că viziunea lui asupra lumii era influențată de dragostea pe care o nutrea pentru căminul lui. Oare băiatul o considera o banalitate burgheză prozaică? Previzibilă și tristă, poate chiar mai jalnică din cauza veseliei exagerate a lui Gil? Oricum, Matthew avea șaptesprezece ani. Nu era oare orice lucru demn de dispreț la șaptesprezece ani? Nu trecuse și Gil prin faza asta? Și cum ar fi putut băiatul să vadă casa ca pe un cămin, un cuib plin de căldură și afecțiune, când el fusese expedit aici ca un simplu geamantan?

Molly, zâmbitoare și drăguță, cu părul scurt și castaniu răvășit de vânt, l-a luat pe Matthew de braț, mângâindu-l cu un gest protector ca pentru a-l încălzi, și a spus:

— Să intrăm. Cred că ați înghețat boacă.

Elroy aștepta lângă ușă și a tăbărât pe Matthew, cu rânjelul lui nătâng de Golden Retriever. Gil se aștepta ca băiatul să se ferească – Sharon nu avusese niciodată un câine –, dar el a îngenuncheat repede lângă animalul bucuros, l-a mângâiat pe coaste și l-a scărpinat pe cap până când Elroy s-a trântit grămadă și s-a rostogolit, arătându-le tuturor burta lui albă și lucioasă.

Gil s-a strecurat pe lângă el, încercând să nu simtă ceea ce știa că era o împunsătură ridicolă de gelozie. Câinele lui! Un trădător la prima ocazie.

LIBRIS

We know

— Ți-e foame? Cina e aproape gata, a spus Molly, scoțându-și cizmele.

— Da, miroase bine, a răspuns Matthew.

— Dar mai întâi să-ți arăt camera, a spus Molly, punându-și din nou mâna pe brațul lui Matthew.

De parcă ar fi avut nevoie de îngrijiri atente. De parcă ar fi fost orfan.

— În timp ce toți ceilalți, inclusiv Elroy, au urcat în camera lui Matthew – fostul birou al lui Gil –, Ingrid și-a urmat tatăl în bucătărie. S-a sprijinit de insula din mijlocul încăperii, cu ochelarii coborâți pe nasul îngust și părul adunat peste gluga hanoracului.

— Ei, uite că a ajuns, a spus Gil, în vreme ce deschidea frigiderul și se gândea dacă putea să-și permită să scoată o Heady Topper¹.

Oare părea că are nevoie de o bere? Adevărul era că avea. Chiar avea nevoie de una. Dar Ingrid se uita la el.

Privea încruntată la șosetele de lână voluminoase, în care își îndesase tivul blugilor. N-ar fi trebuit să spună asta, ca și cum asta era o problemă, un eveniment de care se temeau de multă vreme. Chiar dacă era. Dar fiica lui de unsprezece ani știa că era ceva în neregulă. Avea, vorba clișeului, un suflet bătrân. Deși lui nu i se părea că *bătrân* e termenul cel mai potrivit, ci, mai degrabă, *evoluat*. Mai subtil în rezonanță cu ceilalți. Își făcea prieteni cu ușurință, era vulnerabilă într-un mod firesc, dar nu excesiv, la trădările preadolescentelor din grupul ei de fete. Ca și prietenii, nici școala nu-i punea probleme și, deși ea nu se plângea niciodată, el se temea pe ascuns că școlile publice locale ar putea fi insuficient de provocatoare pentru ea. Nu credea că fata lui era un geniu, în adevăratul sens al cuvântului, dar avea ceva din sensul original al cuvântului: un spirit călăuzitor prezent de la naștere.

— Da, a ajuns, a zis Ingrid, pe un ton pe care Gil nu reușea să-l deslușească.

Vorbiseră cu Ingrid despre venirea lui Matthew pentru a locui cu ei, deși Gil preferase formularea „să stea la noi“. Pentru o vreme. Nu pentru totdeauna. Nici pe departe. Voiseră să afle ce credea ea despre posibilitatea asta. Ingrid spusese: „*Bineînțeles, e în regulă. E vărul nostru. Face parte din familie.*“ Era o fată bună la suflet, mărinimoasă, poate

până la extrem. Se putea oare ca ea să fi fost, de fapt, speriată de prezența lui aici? Cum ar putea să nu fie? Era însă mai curajoasă decât Gil. Și mai era posibilitatea ca ea să-și fi readus în memorie cele petrecute la piscina din Montauk într-un fel care să le facă mai acceptabile. Ca să le poată depăși. El și Molly stătuseră de vorbă cu ea în legătură cu cele întâmplare, poate cam prea mult la început, iar în cele din urmă, ea îi rugase să înceteze. Și pesemne că, mai apoi, își înăbușise trăirile, și le îngropase adânc în minte.

— Să-nțeleg că nu merge la școală, nu? a spus Ingrid, apăsându-și degetele pe sertarul de tacâmuri, deschizându-l și închizându-l la loc până ce scotea un păcănit, obicei pe care-l avea de când era micuță, în ciuda nenumăratelor dăți în care își prinsese degetele.

— Cred că intenția este să o facă online. Sau la Essex. Nu știu sigur.

— Asta-i bine, presupun.

— E doar pentru câteva luni, a venit răspunsul lui, care suna a ceva rău, era convins.

Ca o corvoadă. Ceva neplăcut. Ceea ce și era. Și greu, și neplăcut, la drept vorbind.

— Pare trist? a întrebat ea. Din cauza părinților lui?

— Bineînțeles, a spus el. Sunt convins că e trist.

Labele lui Elroy s-au auzit zgâriind în viteză pardoseala în timp ce cobora scările, urmat de Molly, Matthew și Chloe.

— Lenjeria o spălăm la subsol, a zis Molly. Dar poți să o lași în coșul de rufe din baie. Fetele așa fac.

— A, nu, a răspuns Matthew în timp ce intrau în bucătărie. Mă descurc. Mama trimitea întotdeauna totul la spălătorie. Acum am ocazia să învăț ceva util în viață.

Elroy a făcut o săritură ușoară ca să-i amușine mâna, după care s-a sprijinit de picioarele lui, evident îndrăgostit.

— Bine, pot să-ți arăt mașinile de spălat mai târziu, dacă vrei.

— Perfect, a zis Matthew.

A urmat un moment de tăcere. Elroy a scos un mârâit de plăcere.

— Îi este foame cuiva? a întrebat Gil.

— Sigur, a spus Matthew. Am uitat să mănânc de prânz.

Își scosese haina, dar încă părea îmbrăcat pretențios în cămașa albă impecabilă și pantalonii de stofă gri. Până și șosetele, bleumarin cu

¹ Heady Topper – o bere artizanală blondă, cu gust puternic de hamei, fabricată în Vermont (n. tr.).

ceva forme albe, probabil steluțe, erau elegante. Pe lângă el, Gil părea un neisprăvit în pantalonii lui kaki lăbărțați și puloverul gros suflecat la încheieturi.

— Lasagna, a anunțat Molly în drum spre aragaz, luându-și mânușile de bucătărie de pe bufet. Sper că-ți place. Nu ești vegetarian, nu?

— Vegan, mai bine zis, a făcut Matthew.

Molly s-a uitat la el surprinsă, iar tânărul a clătinat din cap.

— Nu, îmi pare rău, glumesc. Nu ți-aș face una ca asta.

— Câteva dintre prietenele mele sunt vegane, a spus Chloe.

Fiica mai mare a lui Gil stătea ascunsă în cadrul ușii. Avea cincisprezece ani, cu vreo doi mai puțin decât Matthew, dar părea o altă generație, inocentă și neștiutoare. Avea părul des și ondulat ca al soră-sii, șaten cu nuanțe de roșcat, strâns în vârful capului într-o coadă de cal. Purta un pulover de un verde aprins, colanți și aceleași șosete butucănoase de lână ca și sora ei.

— Dar cred că o fac mai mult pentru siluetă.

— Păi asta ar fi singurul motiv logic, a răspuns Matthew.

Chloe s-a înroșit și s-a agățat de cadrul ușii, ca și când altminteri ar fi putut să se prăbușească. Era și ea agitată, dar, spre deosebire de Ingrid, avea tendința de a încerca să se năpustească către orice o neliniște, să încerce să transforme starea de fapt prin bunăvoința și energia ei. Asta era, cu puțină nădejde, ceea ce explica zâmbetul cochet de pe fața ei acum. Era cazul ca Gil să spună ceva. Să detensioneze atmosfera. Habar n-avea cum să facă asta.

— De ce nu vă așezați la masă? a întrebat Molly, scoțând lasagna din cuptor. O să las asta să se răcorească un pic și o să începem cu niște salată.

Masa era pregătită ca pentru un dineu, cu suporturi pentru farfurii și servete din pânză. Era deschisă o sticlă de vin lângă farfuria lui Gil. Oare trebuia să-i ofere lui Matthew un pic? Avea șaptesprezece ani, însă era greu de crezut că băiatul nu bea. Totuși erau în casa lui Gil. Și putea să pară ciudat pentru Ingrid și Chloe.

Molly a adus salata la masă și au trecut apoi câteva momente de încordare, zgomotul cleștilor de lemn loviți de pereții castronului, clinchetul furculițelor în farfurii, susurul cuburilor de gheață din pahare în timp ce Ingrid sorbea din apă.

— Deci, a început Gil. Până la urmă, unde te-ai înscris la facultate? De cum i-au ieșit cuvintele din gură, întrebarea lui a sunat aiurea. Ar fi putut spune la fel de bine: *Când ai de gând să pleci ca să ne lași să ne vedem de viața noastră?*

Matthew s-a încruntat la salata lui ca și cum și-ar fi luat un răgaz ca să se gândească cum să răspundă la grosolănia asta.

— Păi m-am înscris din timp la Yale. Practic ai mei m-au forțat. Și ar mai fi trebuit să mă înscriu la o grămadă de alte universități, Brown, și Princeton, și altele din lista aia propusă de cei de la Herbert. Dar am ratat câteva din acele termene-limită. Din motive de la sine-nțelese.

Felul în care a spus-o, cu nonșalanță, ca și cum era vorba despre un pas greșit – *vă vine să credeți că ai mei mi-au făcut una ca asta?* –, l-a năucit pe Gil.

— De fapt, mă gândeam că poate am să rămân la Essex, a adăugat Matthew, ca și cum asta ar fi fost o alegere evidentă, care abia dacă merită să fie menționată.

Când Matthew s-a aplecat din nou asupra farfuriei lui, Molly i-a aruncat o privire surprinsă, acuzatoare, lui Gil. Făcându-l vinovat parcă de faptul că știuse despre intențiile băiatului și le tănuise. Și de ce să nu vrea băiatul să rămână aici? Lăsând deoparte toate diferențele evidente dintre Yale și Essex. Și care erau acele diferențe? Poate colegii de an nu erau la fel de bogați la Essex. Nu mulți frecventaseră școli de fițe, cu internat. Nu mulți erau meniți să devină vicepreședinți în companiile părinților lor după absolvire. Dar Matthew putea să învețe la fel de bine la Essex ca și la universitățile „alea bune“. Nu asta era convingerea lui Gil? Universitățile de elită erau centre de cercetare pentru corporații și pentru industrii de prestigiu. Matthew avea deja relații considerabile și destui bani ca să-i ajungă pentru câteva vieți îndestulate. Poate că voia să scape de toate astea, să se îndrepte spre o alternativă pe care o considera mai, în fine, mai autentică.

— Ei, măcar mai întâi o să ai ocazia să vezi cum e, a spus Gil. Directorul tău a specificat că vei putea urma niște cursuri semestrul ăsta.

— Ce cursuri? a întrebat Chloe.

Era pentru prima dată când una din fete deschidea gura de când se așezaseră la masă și a urmat o pauză ciudată, de parcă un copil între-rupsese discuția dintre adulți.

— O, nu știu, cred că trebuie să mi se dea acordul, a spus Matthew. Gil ar fi trebuit să continue ideea, să ducă mai departe conversația, în schimb, n-a făcut decât să lase un val de liniște să se aștearnă peste masă.

— Chloe, a intervenit Molly salvându-i, povestește-i tatei despre dezbateri!

Și, pentru o clipă, normalitatea a fost restabilită. Fiica lui i-a povestit despre victoria ei, despre strategiile pe care le învățaseră, cu glasul tresăltând de emoție. De cealaltă parte a mesei, Matthew s-a prăbușit în scaun, ușurat că nu mai era în centrul atenției. În timp ce Chloe trecea punct cu punct prin argumentele ei în favoarea transportului școlar, Matthew s-a aplecat peste farfurie și și-a trecut o mână de-a lungul maxilarului. Și-a luat furculița și a înfipt-o în salată, clătinând din cap. Oricât de mult ar fi încercat, Gil nu putea să vadă nimic din băiatul pe care și-l amintea. Nimic din copilul de care se temea și cu care îi era groază să-și petreacă timpul. Copilul care aproape că îi distrusese viața, care cu adevărat îi distrusese relația cu Sharon, care frânsese pentru totdeauna prima lui familie.

După cină, Matthew a spus că e mort de oboseală și a urcat în camera de oaspeți. Probabil că, în mod firesc, își dorea puțin timp pentru el, ca să le scrie prietenilor, să posteze pe Facebook, sau Snapchat, sau orice altceva. Asta făceau copiii, iar Matthew era un copil. Unul sofisticat, care trăise într-o metropolă. Însă tot un copil, la urma urmei.

Molly i-a dat o mână de ajutor la spălatul vaselor și, observându-l preocupat, l-a pus la curent în legătură cu disputa permanentă dintre Chloe și cea mai bună prietenă a ei, Lily. Lily își cam făcea de cap de când tatăl ei părăsise domiciliul, lucru lesne de înțeles, dar mecanismul prin care încerca să depășească momentul presupunea și să arate cruzime față de prietenele ei. Gil a lăsat-o pe Molly să preia frâiele în ceea ce privește sfaturile pentru fete, deoarece sfatul lui în situațiile astea era să-i dea dracului și să se îndepărteze de problemă. Nu era un sfat grozav decât dacă erai cumva vreun mizantrop, ceea ce, din fericiție, nu era o trăsătură pe care fetele i-o moșteniseră.

Când s-au dus la culcare, lumina din camera băiatului părea stinsă. El însă ar fi putut să fie treaz înăuntru, la telefon, iar Gil știa că nu putea să păstreze tăcerea toată noaptea, trebuia să se descarce. Molly s-a

așezat lângă el în pat, cu ochelarii pe nas. S-a aplecat să îl sărute pe frunte și i-a șoptit:

— Uite c-a venit până la urmă!

— Ba bine că nu, a răspuns Gil.

Ea știa bine de ce avea el nevoie.

— Și câte zile înseamnă opt luni? a zis ea, dându-și jos ochelarii și frecându-se la ochi.

Istovită să se mai prefacă bucuroasă de venirea lui Matthew.

După ce îi sunase avocatul – cum era posibil ca asta să se fi întâmplat doar cu câteva săptămâni în urmă? –, pentru a-i informa că erau trecuți în testament drept tutori ai băiatului și că ar trebui să înceapă să se pregătească pentru sosirea lui. Înainte ca Gil să poată spune ceva, avocatul îl informase că, în calitate de tutori, vor primi o alocație lunară pentru întreținerea băiatului. Sharon și Niels stipulară că trebuie să fie o alocație generoasă, astfel încât să satisfacă standardele cu care era obișnuit. Prin urmare, urmau să primească, până când Matthew împlinea 21 de ani, suma de 10.000 de dolari pe lună. Alocația, le explicase avocatul, era neobișnuit de generoasă, și trebuia luată ca un semn de recunoștință din partea lui Sharon și Niles.

10.000 de dolari pe lună. În fiecare lună. Pentru următoarele opt luni. Mâncare și haine, și mai ce? Reușiseră întotdeauna să-și plătească dările lună de lună, deși cu greu, și după toate semnele, părea că vor fi datori tot restul vieții, mai ales după ce fetele vor intra la colegiu. Acum s-ar putea elibera de povară. Un nou început. Ar putea, chiar, să contribuie și la fondurile pentru colegiu ale fetelor, fonduri care rămăseseră de atâta timp la suma derizorie de 500 de dolari. Dacă l-ar fi primit pe Matthew să locuiască cu ei, ar fi scăpat oarecum de toate grijile.

Dar, desigur, în afară de bani mai erau și alte motive de îngrijorare. Dacă băiatul era nebun? Bazându-se pe ceea ce știau despre el, era o posibilitate reală. Și ce părere vor avea fetele despre astea? Se vor simți în siguranță în propria lor casă? Le vor purta pică părinților care deciseră să aleagă banii în locul siguranței și fericirii lor?

După o săptămână de discuții cu Molly, l-a sunat pe avocat să-i pună niște întrebări. Dar nici n-a apucat să-și expună ezitant îngrijorările, că avocatul s-a și apucat să-l facă albie de porci. Bineînțeles, nu erau *obligati* să-l ia pe Matthew. Cu toate că era clar că Sharon și Niles speraseră

LIBRIS

We know
books

că o vor face. La urma urmei, el era fratele lui Sharon. Singurul membru al familiei ei rămas în viață. Unde mai pui că era și nașul băiatului, corect? Și nu-i așa că își dăduse acordul să fie tutorele băiatului? Da, toate astea erau adevărate, dar conveniseră asta pe vremea când băiatul era nou-născut, cu șaptesprezece ani în urmă. Sora lui numise un înlocuitor, nu-i așa? După o pauză mustind de dezamăgire, avocatul a spus că, da, existase un plan pentru situații neprevăzute: părinții lui Niles. Dar aceștia locuiau în Scoția și aveau peste șaptezeci de ani. Bunicul lui Matthew avea o sănătate precară și probabil că urma să aibă nevoie de o operație pe cord în curând. Gil trebuie să fi observat că bătrânii nu participaseră la înmormântare? Dar, dacă într-adevăr Gil nu era dispus să onoreze dorințele surorii sale, avocatul presupunea că ar putea, la limită, să vadă ce altceva era de făcut.

După încă o noapte de frământări, el și Molly s-au hotărât. Aveau să-l primească să stea cu ei. Dacă li s-ar fi întâmplat ceva lor, nu lui Sharon? Nu ar fi sperat ca ea, singurul membru al familiei, apropiat de vârsta lor, să aibă grijă de fete? Prin urmare, nu ar fi fost o mișcare ipocrită din partea lor să-l refuze? Gil l-a sunat pe avocat a doua zi.

— Bine, fie, trimiteți-l.

Avocatul a spus că este încântat să audă că își vor duce la îndeplinire angajamentele, iar secretara lui le va trimite informații despre zborul băiatului, precum și formularele bancare pentru indemnizație.

— Măcar pare să fie cu totul schimbat, a spus Molly. Vreau să spun, în comparație cu cel pe care l-am văzut în Montauk.

— Așa pare, da, a răspuns el.

Avea dreptate: Matthew era liniștit, politic, chiar dacă viața plină de privilegii se ițea mereu de sub pojghița superficială a aparențelor. Însă vechiul Matthew, cel pe care îl cunoscuseră, stătea la pândă pe undeva pe-acolo. Nu?

— Și face față destul de bine, a spus Molly.

Știu și eu? Cred că da. Probabil am crezut că va fi ceva mai... nu știu. Trist? Îndurerat? Sau poate un pic – știu și eu – speriat, dezorientat? Adică, e vorba despre părinții lui. Iar el...

— E adolescent, a spus ea, potrivindu-și perna sub cap. Părinții lui s-au dus. Din câte știm noi, este un copil cu probleme. Sunt convinsă că este afectat, dar sincer, Gil, grija mea cea mai mare este ca noi să

depășim momentul ăsta. Tu, eu și fetele. Să rezistăm până în iulie. Țasta e scopul. Nu?

— Ai dreptate. O să răzvim. O să fim bine.

S-a aplecat din nou și l-a sărutat pe obraz, apoi s-a întors cu spatele la el ca să citească. El a rămas cu privirea fixă la paginile romanului despre care urma să predea săptămâna următoare, însă cuvintele se încăpățâneau să rămână în ceață. Atenția îi aluneca mereu înspre băiatul aflat la capătul holului. Gil s-a încordat să audă ceva, măcar o tuse sau pocnetul ușii care se închidea, însă, în afară de foșnetul câte unei pagini întoarse de Molly, casa era mută, încremenită.